

sugende søgende

Digte fra 1988

Anders Rostrup Lorentzen

SUGENDE SØGENDE

(Digte fra 1988)

© Anders Rostrup Lorentzen

anders@apoet.dk & www.apoet.dk 2024

Alle rettigheder forbeholdes Anders Rostrup Lorentzen / Anders apoet

Forlag: www.apoet.dk

Denmark 2024

ISBN 978-87-992703-5-4

1. e-udgave

Kopiering fra denne udgivelse må kun finde sted på institutioner eller virksomheder, der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og kun inden for de rammer, der er nævnt i aftalen. Enhver anden udnyttelse uden Anders Rostrup Lorentzen / anders@apoet.dk skriftlige samtykke er forbudt ifølge gældende lov om ophavsret. Undtaget herfra er korte uddrag til brug i anmeldelser.

klokken er
alt muligt
ingenting er
helt væk
vi elsker
ikke meget
holder af
på afstand
er kærligheden
alt det
vi tror

alvin havelågespringer

trasker du aldrig rundt
i lyse gader alvin havelågespringer
ku' du ikke tænke dig
at se månelysset fra vrangen
tage din vadsæk med op
i den tynde luft
indånde lidt af det affald
der er sendt i kredsløb
flyve tankerne op til pluto
og gø det hele ned mod kloden igen
baske med poter som vinger
i universet bag skinnende stjerner
se jorden som en tissemyre
langt nede i det blå
tælle kloderne og opgive
begynde forfra igen og opgive
sæberent hænge i luften
dale indtil den bløde vom
plasker mod en fredfyldt skovsø
alt imens en turkis guldsmed plagierer
en helikopters blændende flyveteknik
dukker dit hoved
op af disen
sivene stikker let
din lilletå
luften er frisk og morgenkølig
glad er du tilbage
lykkelig over
du var væk

karlas kappe

hvil dig blot under min kappe
ryk hovedet af og glem
kronede desperate dage uden hjelm
tryk dig trygt op ad den violette mur
drøm
ingen får lov at distrahere
i lyset kan du sove uden alpevinger
sæt vejen tilbage bliver for snørklet
tro ikke bomuldslingen holder i al slags vejr
mærk dig stenen plus tidslens vindretning
vokser dyr af glas i et vildnis af plastikblomster
som ikke forgår imens du ånder

bevis dit blod stadig er rødt som ordbogen
knus dyret! æd blomsten!
pust det skingrende hvide skær ud
træd så blot ud af min super karla kappe
dans rundt i tomme stræder
hvor et barnevognshjul er standset op ad et nedløbsrør
men vær da så venlig at sætte ild til det visne træ
lad det oplyse statuernes tid i et blitz

slukkede vulkaner

tavshed kan jeg ikke
stiller min hunger i larm
musikkens hidsige rytmer
banker håb i bedøvelsen
i min krig er øret mine øjne
skrivehjulet et gevær

alle ser til
mens tiden sår angstklumper
spredter kulde til inderste rødt
standser al sunde reaktioner
døser hjerter

er træt af et helt hjerte
den evige skurren
af himmeldød stilstand
i unge og gamles blikke
mens smogstier smyger sig ind
i åndedrættenes skove
selv solen bliver en kræftfuld fjende
hvor forbrug har brændt
huller i det blås voksdug

så fred kan jeg ikke
fra hjertes ulmende vulkan
håber vi ikke alle
de antænder sig selv
mens vi solbader vores frygt

ny i storbyen

(digtet er også i: livsjagt.)

under kulbuelamperne spreder
gaderne sig i alle retninger
bortfløjne busser
ind i de forkerte
provinsøjne fortumlet imponerede
denne by kører godt nok hurtigt

bevæger mig fra samme punkt
hendes værelses lille seng
to flakkende stearin lys
jeg er sugende søgende
efter byens ånde
og mærke hendes puls

*

en dag åbner de latterlige aflange søer sig
bussernes netværk er nærmest fortroligt
jeg undviger rutinevant hundelorte
ser næsten uforstyrret
på grå narkomaner og alt det andet
i byens ladede liv

langsomt glider mit tempo
ind i forjagede tankers fascination af fart
jeg er snart en cyklende lovbrøder
blandt drønende ligeglade biler
en selvmodspilot
på vej mod nye kærligheder

vedvarende vejforandring

det snurrer i gaden
fundamenter drysser
mængder af støv i myrernes øjne

vinduerne ryster
lyset knapt nok stået op
da sylebor slår gennem hovedet
modvægts larm fra radioen
råber "godmorgen" til alle
vi bor i en vibrerende by

mellemdagen bliver et
glemsomt tomrum af tilpasning

fyraftensbajere kyles ned
mørket skjuler
de store kratere i vejen
fuld cyklists nærdødsoplevelse
og bandende taxachauffører i slalom
ørerne summer af bankelyde
fra dybest glovarme rør

det snurrer i gaden
alle ting forgår
kun himlen skifter farve
mens myrerne kravler frem
i livets skrøbelige tegn

petit

jo, solen så jeg
hørte røster rose den
fornemmede nok blodet
nærmede sig
lillefingerens spids
planten begyndte
at skringe på saft
folk sprang ud på pladsen
slæbende på
de sidste rester livsmod
bilerne skød solklapperne
for blikket
men først da
to fluer
i skæv flyveretning
med vintertræghed i vingerne
næsten lydløst summede
velkommen
over min dampende seng
stod det klart

de forårs ny

isen på dammen
flosset i kanten
anden vender benene
op ad vandet
ryster sig frisk
mod solens forårs ny
rynket mund har smidt trøjen
tatoveringerne blege
øjne misser bort fra strålerne
vinter ånden puster let
"jeg er her endnu"
gule strå fugtes af glad våd hund
vinterens enlige mødre i lyset
barnevogne varmes
begynder at vokse
fugl pipper som alt var skønnest
fulderik kaster kapslerne i vandet
"skidtet gror alligevel overalt"
øllerne ruller forårets
nøgne sårbarer kroppe
blottet under himlens knivskarpe lys
men med selvsikker styrke
troen på det lysegrønne

jeg går med ansigtet mod den klare
jeg vil parre en sten med en svane

mit træ

ligesom savannetræet
i den offentlige have
står jeg stolt skævt
midt i det hele
til skue
fra en bestemt vinkel
ser det faktisk ud til
at jeg står snorlige

rå lyrefugl

til joakim thåström – sanger i imperiet

læber sorte
hankønnet
anarkistisk orakel fra følelsernes land
lynende mascara
røde seler
bidende og kærtegnende
aggressiv på tidens papmeninger
følsom af hjertets mystik
svinger sort udover kanten
hvirvlende gestikulerende arme
omkring sit trange legeme
fingre vokser sammen med mikrofonstativet
og lader alt falde til slut
stratocaster skingrende rød
vibrerer på slidte scenebrædder
før den langsomt ånder ud
for at ligge ridset forladt
i hvidt nøgent lys

hjertets kontakt

mit hjerte har en stikkontakt
med overgang og hele svineriet
står jeg på plastic sker der ingenting
ganske og aldeles ufarligheden selv
klogt er det ikke i skybrud
hvor regndans er min force
imens himlen spaltes
i blå og violette blitzstreger
der rykker i arme
kontakten lokker
søger efter voldsom lykke
hjernen kæmper
kroppen kunne blive
et spejl af himlens gnister
legemet ryster af spændthed
dråber slår koldsved
kramper stopper min regnbuedans
foroven æder det grå
alt smukt
i øjenkrogen danser hvide feer
væk over våde marker
klogt bliver fingeren borte
fra den sidste mulighed
ben trasker hele natten
halvtør når jeg porten af ensomhed
foran døren
famler jeg overalt på kroppen
mon noget er tabt
nej
mit hjerte har en stikkontakt

elskoven

vil du med
ud i traditionens blå skov
gå rundt i violette vandløb
gummistøvler suges i dyndet
lysets skin spalter farver
varmer livet hedt
sveder tvivlens mismod ud
alpehuer ler og morgenfruer danser
i lysningen
omsluttet af tætte træer
ligger aftrykket af en snog
i det saftige frøhøje græs
her vil alle elskes
imens spætten dunker sit blegrøde
næb ind i stammen igen og igen
til vi ligger tilfredse
med kærlighedens hinde
mod den forbrændte sol

søheste mænd

er nogen
længere ude og inde
i havets altfavnende krop
end søhestemændenes sjæle
flyvende hvor alt er vand
sejlende hvor intet er sø
tænkende som om alt var lige til

de vil kysse dagene på langs
bryde gennem tagene
synges himlen i klare nuancer
danse under regnbuernes sol
til de en dag kan samle sig
som mere helstøbte individer

veninde

pas på din lille pige
hårde kvinde
luft hende ofte
uden snor
farligt legende
smukkeste
og skør

lille kvinde
stærke pige

ved langdysen

stod i modsommernatten
silhuetter på levende sten
vi voksede sammen med

stille nød vi dæmpet tasmørket
afstandshjerter som slog med samme tone

hvilende øjne i landskabets dybblå
fortiden ind i kroppe gennem fødderne

var det fuglene og havets sagte brus
eller var det vores egne ører der sang

lyst

(digtet er også, dog i en anden form, i: livsjagt.)

lyst

lyser du

din sensuelle næse
i spidsen for en veldrejet krop

du er dén helten dør af
i et væld af bøger
filmklip af bollescener
hvor alt er
det det er

du er ord
tykt flydende
springer
og river mig med
til jeg ene falder

og så ligger du
duftende og klar
en drøm jeg har kørt
til hudens vabelpunkt
tiltrækkende katteøjne

en mulighed som
jeg vil få al fornuft
for at få
din hånd rækker ud
over lagnet
så trykker jeg den
og går

i dit øje

i dit øje
holder jeg fri
bag om natten
sover dit blik
ikke spor

god dag

du er som det skal være
en menneskeliggjort drøm
en snebold på min pebersky

hoppebolden

fri vil du fri
være for altid
jeg tror ikke
du har været
eller bliver det
nogensinde

du lever mellem bånd
blodets og sjælenes
tankens og drømmens
en hoppebold
mellem den sorte asfalt
og luftige spraglede muligheder

væld af energi
dit hjerte hamrer
i båndenes verden
kan du hvis klarhed
måske kalde dig fri

djævleblik

dit djævleblik
laver skæmt
stoler ikke på din ironi
forsøg på at dække skær
ord som rådne kroppe
vi gør nar af
i vores mundes dobbelthed
trafiklys mellem
had og kærlighed
i sekundskiftet
holdes der sjælefred
vi kan stadig smile
bag plettede hjerner
og dækkede hjerter
hoster aldrig rent blod
kun natten græder

happy ending

han blev ramt af sommerens lyn
brudt af et nomadehjertets stål

øjne lyser oppe fra 3. sal
og lige efter: sølvkøler kysset

han slynges mod asfaltens bløde mur
mens hendes ansigt knuser ruden

sort læder blotter ingen sår
blot sivende blod fra deres pander

de røde roser rækker op ad
dryssende glas daler nedover

han døde med blomster i hånden
evig kærlighed fra hendes læber

slange hænder

slange hænder
gælle hud
styrer natten
banker angsten op
gule orme
i hjernens celler

rose

sort krans
i inderste hjerte
brændende rød
tårer løber
over tornenes spids
ned ad den tynde grønne stilk

soldans

åbenlys dag
dækket af hvidt
engle på krykker ind i mørket

jeg danser med min døde kæreste
svinder hende hårdt
mellemløst hår flagre

presser læberne mod
hendes blege mund
gylpet siver sødligt
efter den sidste lyd

knirkende sort læder
holder endnu kroppen lun
mider fødes i blånende hud

hun er stadig smuk
kun højre støvlehæl
knækket faldet af

mascaraens før fuldendte
former er tværet ud
omkring slukkede lys
jeg skriger sangen
ind i hendes ører

jeg danser med min døde kæreste
jeg danser med min døde kæreste
jeg danser med min døde kæreste

kalvebod brygge

går på solkajen en vinter
her hvor halmtorvets handler
bliver kørt ud og afviklet
forliste skibe
blottet for kærlighed

i dette lys
nærmest smukt
masten stikker op
et flosset kors
for stolthed og undergang

det vi har glemt

alle sommersoldyrkere
der pryder plænerne
afklædte og blege
der steger sol
og spiller bold
snyder deres sanser
for den tomme guldalderpark
der slår gnister i solen
mens luften smælder
og kølig ånde svæver
farvemættet inden istiden
meget er flottest lige før fald

derfor er vores tid
også smuk

indeni dør de

månen skæres væk
ulve går i hi
han gemmer ikke sit ansigt
hun dræber sine hug
pakker dem bor i overbærende smil
han bliver varm
men skærmer sine glødetråde

i virkeligheden elsker de
men afskyr afhængighedens plaster
og tror hverken på dem selv
glider koldt
med ansigter holdt i ave
ud og ind af dage og nætter
uden at sætte livsmærker

bleg skygge

kaster med tykke istapper
taler nødigt til bleg skygge
hvad skal vi bruge
alle de tomme ansigter til

alt vil sikkert lune
men kun gys fra spejlet
ville jeg mon dø
hvis jeg slugte lid til min krop

indad og ud

dag

drømme

timer

uger

et liv

vælger det indre

slås mindre ude

det kaldes virkeligheden

en slags løgn

latter på hvidt

nogle gange lyder det som
du græder i din latter

i en verden de færreste
kan forlige sig med
går jeg rundt og griner
påstår du

den bedste tankes violin
filer løs med oprejste toner
der lyder som kattepine
inde i mit hoved

jeg synger for ører
hvor ordet hjerte synes
at have en forældet klang

selvkritik af tiden

det var stadig sommer og regn
da vi blev to i én
du startede med at sige
efteråret havde taget bolig
i din sensuelle næse
og du anså sommeren for forbi

så her er det sidste kærlighedsdigt
selvkritik af tidens og min egen
ensidige oplevelse af livsværd
bloddryppende hjerter som eneste
tegn på at vi rigtigt lever
gør det os ikke bare til
spejle for vores egne skygger
fuldkomne blinde egoister
mens fremmedhad og selvdestruktion
alt det vi ikke vil se, hersker

ved jeg overhovedet
hvad jeg vil sige

stille opråb

nu har vi længe brudt
og ødelagt

skulle vi ikke hellere
bygge en ny moralkatedral
på fundamentes få faste brokker
hvor det indres sjæl
skal være det ydres kirke
hånden om ånden
og ånden i håndens hulning

med slørede øjne
skal vi følge stier
først i tænkt
siden virkeliggjort

vi håber og hvisker:
lad os få lov at virke

som tiden dør

årene glider
på livets skærsommerlystgård
ser solen stå oppe over
forårets irgrønne knopper
og vinterens evige graner

drømme
visioner
vores fremtids børn
hvisker i strømmen
glæde i grådens bæk
liv på trods
af denne tids sorte skrift

vi puster til gløder
sommerens legende børn
på larmende flugt
fra lossepladsers giftige røg

nissen & pigen dig

du visner
som nissens mystik
helst ville jeg holde fast i
røde og grønne fantasier
med sne på de rigtige datoer
aldrig helt give slip
dog skudt til strå
på barndommens høloft
hvor halsen hev efter luft
og det kradsede overalt
legens springkniv skar
bånd over fra det første land
sådan visner du også
i cellers grå fornuft
endnu en genstand
til sættekassen ved siden af
den første tabte tand

i æter af ord
forsvinder dit dragende blik
i de øjeblikke
hjernen har kontrol over hjertet
når det er omvendt
lyser du mere klart end før
blitser rød lykke
for at græde dobbelt tilbage
og jeg igen ser dig visne
leve sammen med nissen
omme bagved

fredags indkøbet

mor skæver til far, der siger
kan du være ene hjemme
så køber vi måske noget
tinahunden passer jo på dig

bag den sorte nappa lænestol
op ad radiatorens varme metal
trykker klumpen sig op i halsen
i rytme med hjernens dunken

fartfulde biler i skumringens
slingrende valse
fars ansigt pludseligt ude af balance
mors stivnet af frygt
bilen i hoppende kamp
med autoværnets statistikker

legetøjsbilen vælter om på siden
forsøger at holde tårerne tilbage
saltkødstunge slikker dem væk
lysebrun pels er varm og blød

rød-hvide trekanter i mørket
blå blink lyser blod
trækker de mon vejret
redningsfolk arbejder fattet
sirenerne hylér nede fra vejen

kommer alt for tæt på
for igen at blive svagere
pulsens og stueurets kapløb
hånd strammer om halsbåndet
tina vrister sig fri og går
logrende hen mod døren
der åbner, har i hygget jer
smiler de og pakker varer ud
et par sølvfunklende skøjter

fortrængningens tid

timer foran pladeomslag
kravle ind i popkongernes dragter
de unge blade fortalte historierne
råt fortæret i spisefrikvarterene
med klassen hængende over skulderen

med tiden løb sand mellem knugende næver
vi lærte at brække os over sølv- og glittertøjet
falsk! falsk! falsk! vrissede tillært fornuft
70'ernes plader blev skjult i samlingen
de højhædede plateaustøvler smidt ud
glitrende stjerner revet ned fra vægge
hvor marsvin havde gnavet dem i skridtet

punken gled langsomt ind ad bagdøren
var allerede erklæret for død
det respektløse lange hår blev klippet
svigermordrømme så lys igen
nogle sprang helt over grøften
gik pludselig med jakkesæt og slips
andre tog solbriller på
hørte toner år ikke havde tæret på
bukkede for alt som var fra tresserne
slog os til tåls med datidens drømme

der kom danseløse år
hvor vores egen tid ikke rigtig talte med
ligegyldig nå-generation
hviskede de i vores munde
børn fra en kulturløs tid
vi nikkede og lod håret vokse
begyndte som alle andre
at hylde vores egen tabte tid

vi drikker

vi drikker dagslyset
i weekenders forførelse
skåner bedøvede øjne
under pærernes afskærmninger

vi drikker muligheder
en form for tidsfordriv
hælder stilstand i halsen
dæmper blodets virketrang

vi drikker kærlighed
spreder blikke på kroppe
holder ryggen rank
så længe vi undlader
at se virkeligheden

vi drikker tomhed
bronze fra rene glas
i et brunt badeværelse
hvor det runger af intet
og alligevel griner vi
i tanketomt velvære

hypno beat

rasler der blade i en undergangstid
skvulp i brakvandet
ler dinosaurerne af os
sekunder dage årtusinder år
før vi forgår

øde er de stoppede betonhylstre
ti meter fra byggeriaffaldsberget
leger disede børn uden frygt
trods ramt af lysets faretruende arv

forbi er fortrængningens nat
jeg knuser foden
bilen racer afsted
før vi rammer muren
er jeg død

vi rykker dagene
op med rødder
glemmer tid
vælger at se
mørket i os
i lyset af
døden en dag vil
gøde livet godt